

ÓZDI HIRLAP.

VEGYESTARTALMÚ TÁRSADALMI HETILAP

Megjelenik minden vasárnap.

Előfizetési ár:

egész évre 8 korona, félévre 4 korona, negyedévre 2 korona
Egyes szám ára 20 fillér.
Nyilttér pelít soronként 50 fillér.

Felelős szerkesztő és kiadó-laptulajdonos

HERRMAN ISTVÁN

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

HERRMAN ISTVÁN KÖNYVNYOMDÁJA ÓZD.
hová a kéziratok, hirdetési- és előfizetési-díjak küldendők
Kéziratok nem adatnak vissza

Az olvasóegyleti dalkör.

Néhány év óta az ózdi közönség leg-
meglegőbb pártfogásában az olvasóegyleti
dalkör estélyeit szokta részesíteni. A
nőegyletnek, vagy a rokkantegyesületnek,
vagy bármely más rendezőségnek soha-
sem sikerült olyan nagy részvételt bizto-
sítani a maga számára, mint a dalárdá-
nak, amely ezen legujabb ténykedésével
is csak fokozta a megelégedést, állandó-
sította a nagy közönségnek iránta tanu-
sított eddigi rokonszenvét.

Nem is kell nekünk ezen nagy módon
csodálkoznunk. Régóta tudott dolog, hogy
a dalárda produkál, mert tud, élvezetet,
örömet tud nyújtani, mert erre képessé-
get érez magában. Úgy vagyunk vele
már, mint a laikus a zongoraművésszel.
Meghallgatjuk, tapsolunk neki s szinte
utána mondjuk: könnyü neki, aki tud,
az tud.

De alapjában véve még sem így áll
a dolog. Ezt a tudást meg kellett szerezni

s talán keservesen megszereztetni, amint-
hogyan keserves az ábácés tanuló s tani-
tójának közös munkája. Az olvasóegyleti
dalkör vezetője mindig csak nyers any-
got kap, ami akár jó, akár gyöngébb,
de a formálásban szakadatlanul odaadó
s szeretetteljes alakításra van szükség.
Hogy ez a feladat miként lett megoldva,
hüségesebben tanuskodik a vasárnapi estély,
amely páratlan a maga nemében, párat-
lan különösen Ózdon, ahol sokkal ke-
servesebb az alkalmi a társadalom ilyne-
mű érintkezésére, mint bárhol, hasonló
viszonyok mellett.

Az estély tanuságául két dolgot kell
kiemelnünk. Az egyik a közönség impo-
zans részvétele, amelyhez hasonló ember-
tömeg az olvasó falai között nem igen
fordul meg. Természetesen, ennek az
okát igen könnyen meg lehet magyaráz-
ni. A nagy közönség örömmel pártfogol-
ja a kedélyes estéket, amely végre is
kizökkenti a mindennapi egyhangu éle-
téből egy pár pillanatra, hogy vidulást

szerezzen s valami édes izelítőt az amugy
is keserü élethez. Többször volt alkal-
munk lándzsát törni a nép érdekeinek
ápolása felett. S ime meggyőzően látjuk,
hogy jó akarattal, csekélyke közreműkö-
déssel egy tehetséges kormányzó keze
mellett mint tudják összehozni a legke-
rekebb estélyt.

A nehéz munkában kifáradt lelkek
bizony nem maradtak érintetlenül. A pi-
ruló arcok, a mindegyre felhangzó neve-
tés, a szünni nem akaró tapsok leghüség-
esebb tanui az őszinte élvezetnek, amelyben
az ott megjelent telepi tisztviselőknek
és a munkásoknak egyaránt részük volt.

A másik dolog, amit ki kell emelnünk,
együttal kapcsolat is leend, a közönség
öröme és a dalárda működése között is.
Évről-évre emelkedni látjuk a dalárdát.
S ma már szinte érezzük magunkban,
hogy ki is nőtte magát. A gyártelep, a
Rimamurány büszke lehet a dalkörére,
büszke lehet maga az olvasóegyesület is,
amely ezen külön, sajátos szerü bizott-

TÁRCA.

TÉLI HANGULAT.

*Hideg világ van ottkűn,
Süvölt a tél viharja,
Dobjunk néhány hasábot
A tüzre, hadd lobogjon!*

*Hideg világ van ottkűn.
Jer, édes, emlékezzünk
A tovatűnt tavaszra,
Kék égre, napsugárra.*

*Kék égre, napsugárra!
Édes madárdalokra!
Szerelmes óráinkra
A méla, csöndes erdőn:*

*S mint uj hasáb felszítja
Az alvó tűz parazsát:
Szívünk e szép emlékek
Kigyuló melegénél
Hadd lángoljon fel újra!*

A kabaréban.

Irtá: nke. (Ezelőtt: git.)

— Az Ózdi Hirlap eredeti tárcája. —

Eppen most érkeztem meg Sajó-Szentpéter-
ről. Bepöröltem egy tisztelt uraságot, aki
meghamisította a nevemet. Néhány héttel ezelőtt
a jégről irtam egy cikket az Ó. H.-nak. A
gyalázatos azután a nevemben irt utazásokat
Ózdon és Ózd körül. Hát ez kérem a mai
alkotmányos viszonyok között nem járja.

Meghamisítani a nevemet?

Nagy dolog az kérem. Ha az uraji asszony
véletlenül vizet önt a tejes kancsójába, az
egész uton azon gondolkodik, hogy miképpen
vágja ki majd magát a panaszkodó nagysága
előtt. — Jaj lelkem édes nagyságam, száraz a
koszt, bizony Isten azért ilyen vékony a tej;
de mondom, instálom alásan, hogy mihelyt
zöldséget ehetik a marhanép, azonnal megsü-
rösödik a tej is.

De vajjon mivel fogja magát kivágni az én
partnerem?

Sajnálom szegényt. Megvallom az igazat. A
dolog voltaképpen így áll: Egy pár fiatal uracs
néhány nap óta mindig mellettem legyeskedik.
Egyszer kikotyintottam nekik, hogy én ujságíró
vagyok. A jeget is már megirtam. S most uszi-
tanak a hamisító ellen. Ők lovoltak bele engem
a perelésbe is.

Szegény alperes!

De sebaj, ki fogom azért én őt huzni a ká-
tyuból.

Hogy, hogyan?

Ennek is megvan a maga módja.

A pert vissza nem vonhatom már. Mit szöl-
ne ehhez a világ. Hanem azért majd úgy fog-
juk megcsinálni a dolgot, hogy néhány napi
börtönre átváltoztatható félszáz korona bünte-
tés kirovását kérem csak. Sok pénzre hiába
ítéltetem el. Előre tudom, hogy akkor a váltón
hamisítaná meg a nevemet. No pedig én ettől
őt igazán meg akarom óvni.

No igen, hát oda akarok kilyukadni, hogy
mivel akadtak ilyen szemenszedett gézengúzok,
akik jobban szeretik az én nevemet, mint a

Sirolin

Emeli az étvágyat és a testsúlyt, megszünteti a köhögést, váladékot, éjjeli izzadást.

**Tüdőbetegségek, hurutok, számar-
köhögés, skrofulozis, influenza**

ellen számtalan tanár és orvos által naponta ajánlva.

Mint hogy értéktelen utáztatokat is kínálnak, kérjen mindenkori
„Roche” eredeti csomagolást.

F. Hoffmann-La Roche & Co. Basel (Svájc)

„Roche”

Kapható orvosi rendelre a gyógyszerárakban. — Ára üvegenként 4.— korona.

sága után lépten-nyomon csak jót hallhat. Dicséret illeti voltaképen a gyárt magát is, amelynek vezetősége eleitől fogva ápolgatta és működésében támogatta az egyesületi dalkört.

Ne nézzük most az előadott darabokat. Emlékezzünk most vissza a példás rendre, amelyet az olvasóban hasonló alkalmakor hiába keresünk. Eddig lehetetlen volt a nagy zürzavarban megtalálni a helyeket, ma már ez a nagy kérdés is meg van oldva. Eddig fáztak a rendezők a rend fentartásától, ma már nyugodt lélekkel kolportálhatjuk, hogy a dalkör nemcsak befelé, hanem kifelé is, éneklésén kívül is: dicséretes egyesület.

Nem igen volt eddig alkalmunk, hogy a fentieket elmondhassuk. De a kapóra jött estély megnyitja a szánkat s mi szíves örömmel nyújtunk ez oldalról is munkaságában támaszt a buzgó dalkörnek. Valóságosan bűn lett volna részünkről szóvá nem tenni ezt az ügyet, hiszen a becsülettel, tisztességgel elvégzett munkának jutalma van, ha más nem legalább annak a tudata, hogy az elvégzett munka a siker jegyét hordozza magán, legalább ez hadd töltse be azon szegény emberek szívét-lelkét, akik odaadással haladnak a megkezdett utakon.

Ez a megelégedés pedig előhaladásában biztatója legyen a dalkörnek, amely ilyen szerencsés kezek között ekkorává nőtte ki magát.

Az estély lefolyásáról tudósítónk különben a következőkben számol el:

Mintegy 8—10 nappal ezelőtt harmadfélezer „Kabaré-Hirlap“-ot vitt szét a posta Ózd és vidékére. Az ötletes meghívó nyomán f. hónap

14-én, vasárnap este zsufolásig megtelt az olvasóegyleti táncterem. Ember ember hátán. A későn jövők az ajtón kívül padokra, asztalokra állva nyújtogatták fejüket befelé. Hogyne, hogyne! Hiszen a dalkör kabaréja folyt le akkor.

Az első pontot a gyári zenekar tartja: jellemzően. Such, a karnagy ur intésére egyenkint gyülekeznek össze a vándor komédiások: kisdobosa, réztányéros, trombitása és nagydobosa. Később beállítanak a többi zenészek is, mindenik lehetetlen álarcban. A kabaré megnyitójának igen jó, hangulatot kezdő volt e pont. Deha még egyszer Ózdon előadásra kerülne, sokkal helyesebb volna gyorsabb tempóban beszállingózni annak a 40 muzsikuskak. Az a félórás zenebona bár kedélyes, kissé unalmas volt éppen lassúságában.

Láng Matild monológizálásában megkaptuk az odaadó jóindulatot. A lámpaláz úgy látszik, még hirtől sem érintette; jogosan mondhatjuk, hogy nem mint leendő, de mint meglett műkedvelő-művész nő mutatkozott be. Ha a hangjában kissé nagyobb energia nyilvánulhatott volna meg, még jobban fokozta volna a közönség tetszését és rokonszenvét is.

A dalkör, Hanuszik Antal pedans vezetésével 3 magyar népdalt adott elő. Különösen a „Száz ice bor, száz szál gyertya“-nak volt kemény a hatása. Mint valami bugó orgona, olyan tömör consonans volt egyes része. Közvetlen volt maga az egész dal, közvetlenné tette az előadás, amely semminemű kivánni valót nem hagyott maga után.

Az „Oroszlánbőr“ című vígjáték előadásában összetartóan érdeme van minden szereplőnek. Kitünően alalitott Héthy Gusztáv, mint alkalmilag arisztokrataivadék. Felesége, Zeleyné bizony jól papucs alá szoktatta ő kegyelmét. S Natter Vilma vonzalma mintha őszinte lett volna Hlavács Samuhoz! Isten bizony annyira hűséggel és érzéssel játszott. Démuth József szereplése szintén megnyugvást és megelégedést keltett.

Cigány kísérete mellett betyár jelmezruhában Papp Dezső énekelt 3 nótát a maga fajtájából.

Szinte csodálkozik az ember azon a szép hangon, amilyent vidéken ritkaság hallani.

Mailinger Jenő ismeretes közöttünk s így szereplésére nézve megjegyzést nem igen fűzünk. Előadása iránti rokonszenv nem mai, mint jó „ballerina“ közöttünk régóta ismerős.

A második szindarabban Zeley Oszkár is bemutatkozott. Előadásán a szerepébe való beleélést tapasztaltuk s Démuth Andorral együtt aki szépen vezetett, jó sikert szereztek a „Valami kis hibája van“ című szindarabnak. Osztokodtak ennek megteremtésében az itt is jól játszó Zeleyné, továbbá Láng Irén, akit mintha az Isten is oda teremtett volna.

Mailinger Gyula „Handlé-életképe“ teljesen precíz volt. Pedig bizony 250 névnek sorban előadása sulyosterhet ró a szereplőre. A kedv fokozására, a taps-csatára, a hogy-voltra Mailinger kiválóan alkalmas.

Hlavács Samu nemcsak mint „a mérges alkohol“ előadója, de mint az estély conforencier-je is ötletes volt. Buzgólkodása, sokoldalú szereplése igazán kedveltséget szült.

A kedélyes este befejezésére hatásos volt a zenekari csendes elpárolgás. Ebben az érdemet a karmester számára írjuk fel.

A kabaré 11 óra utánig tartott. Bizony rövidebb is lehetett volna. Szinte sok volt a jóból, Amellett gyorsabb tempót is kérünk máskorra. Évégből a szerepeket más és más embernek kell kiosztani. Hadd érvényesüljön mindenki, akiben a szereplésre hajlandóság mutatkozik.

A kabaré tiszta jövedelme felülhaladta a 400 koronát.

Az egész estély Hanuszik Antal gyártelep tanító buzgalmát dicséri. A rendezésben a dalkör tagjai osztokodtak meg. Ezekről különben lapunk vezető helyén szólottunk.

Előadás után reggelig tartó tánc volt.

„Jelenvolt“

Ursziny bankett Putnokon.

Emlékezetes est folyt le Putnokon vasárnap, f. hó 14-én. Dr. Ursziny Gyula

magukét, ezen okból azon elhatározás érlelődött meg bennem, hogy megfogom magyarosítani a nevemet. Az igaz, hogy ennél magyarabb, mint a milyen most, az új nevem sem lesz. De még sem merem azt mondani, hogy megváltoztatás lesz bizony csak az. Mert ha ez véletlenül kiudódnék, lelkemre mondom s földi üdvösségemre, hogy a belügyminisztertől nem igen kapnék igenlő levelet. Pedig nem igen akarom ilyen nagy embernek a támogatását elveszíteni.

Nem szép — az is igaz — tölem, hogy új formában be sem mutatkozom. Ez határozottan illetlenség tölem, mint uri leánytól. De nem akarom elárulni magamat.

Haj! mit tettem!? Szerencsétlen! Hiszen oda írtam a nevemet a cím után. Látják kérem, ilyen keserves pillanatok hatása alatt mégis e kell ismernem a hosszú hajról szóló példebeszedet. Pedig épen tegnap mértem meg a hosszúságát, s ha még két évig úgy nő, mint eddig tévé, mire férjhez megyek, méteres is lehet a hajam.

De hát én okos leány vagyok, vigasztalni is tudom magamat. Nagyon jól tudom én azt, hogy a kiket valamennyiben érdekel az „Ózdi Hirlap“, azok csak a cikk végét nézik meg, hadd lássák, mire csattan az ostor. Azok a jámbor emberek pedig, akik elejétől végig olvasják a lapot, ahol az van: Nyomtatta Herrman István, azok úgy sem ártanak nekem. Nagyon jó barátságba vagyok velük.

E prologus után rátérek most a tárgyra.

No, dehát miyik tárgyra is térjek át?

Természetesen, hogy a kabaréra. Hát van-e Ózdnak ma nagyobb szenzációja, mint a múlt vasárnapi kabaré. Rólunk leányemberekről azt mondják, hogy egyéb dolgunk nem lévén, a napi eseményeket szeretjük mindig nagyobb és nagyobb méretekben tovább adni. Nohát most az egyszer nincs igazuk az ezt mondóknak. — Ahány fiatal emberrel ezen a héten találkoztam, mindenik a kabaréval kezdte a beszélgetést. Kimondom tehát a világ előtt, hogy mi leányok nagyon józan gondolkodású teremtések vagyunk. A fiuk a hibásak. Mi csak meghallgatjuk amit mondanak, de Isten engem nem tágitunk a mellől, hogy valakinek el ne mondanók. De aztán hát az bűn, ha egyikcsit meg-bővítjük, kitoldjuk, földjük a dolgot? Hátha a cipőnk bőre kifeszlik, nem nagyobb lesz-e a folt a feslésnél, amit a cipész úr szépen reá varr.

Látják kérem, így van az ember. Elindul a postára s egyszer csak azon veszi magát észre, hogy a Mászdmegutca tulsó lejtőjén kocsorog. Nohát mit csinálunk ilyen esetben? Szépen visszatérünk a posta felé.

Hát mi is térjünk oda vissza, ahol elhagytuk a dolgot. — No igen, a kabaréra. Természetesen, hogy a kabaréra.

Lezdem is hát ridegen, prózaian.

Az apukámat rá tudtam venni, hogy elvigyen a kabaréba. Az anyámról nem is szólok. Ő eleitől oda ment, ahová apukám. Elhatároztam

tehát magamban én is, hogy majd a férjemet mindenhová elfogom kíséreni. Elvégre apukám és anyukám vére csörgedez bennem, méltó tehát, hogy az ő elvük szorint rendezkedjem be.

A kabaréba a jegyet előre megváltottuk, mert a fiuk azt mondták, hogy sokan leszünk, a kik az első sorba szeretnék ülni. Szerencsére, mi csak a második sorba kaptunk széket, azt is ott tulfelől, tehát szerencsétlenségünkre, minél messzebbre attól a saroktól, ahol nagyon sok fiú állva dicsérte az Istent (pardon, a szereplőket). Dehát, amint a későbbiekből ünnepélyesen ki is fog tünni, nem is volt az a hely épen olyan ros. Mindjárt elején észrevettem, hogy egy ficsur úgy pislogat felém. Hm! gondoltam magamban: jó falat. Nyomban én is szemet vetettem rá. Az apámnak nem mertem szólni a dologról, féltem, hogy hirtelen hazavisz. Az anyámnak megsugtam volna, de épen a negyedik szomszéd volt tölem. Pedig a kabaré kezdett fenn is, lenn is érdekes lenni. A szinpadon egy nagyon kövér ember egy juhász botot emelget keresztben maga előtt.

Ezalatt csönd. Nohát akkor ezt jó lesz kihasználni, s . . .

Egy szempillantás balra: Határozat; Megfigyelem.

A nagybotos megböki a vereslibériást s egy komédiás s eszeveszetteen dobolva sandit felénk. Hopp! ez jó alkalom míg megkerüli a piac-teret.

Egy szempillantás balra: szöke:

tiszteletére jöttek össze nagyszámu tisztelők, barátai, hogy elbucszanak tőle, kit a sors kérlelhetetlen keze más helyre sodort, hogy másutt is legyen az, aki Putnokon volt, a betegek reménye, az egészségesek tanítója, a társadalom vezetője, irányítója. Putnokot váratlanul érte az eltávozás híre nem sokára boldogult Úthy dr. halála után, mert sokkal régebben a már akkor bizonyos stádiumba jutott putnoki járás orvosává ő volt pradestinálva, kandidálva. Megazután hogy is gondolta volna mindenki, hogy Ursziny ott hagyja Rákóczi utcáit „kastélyát“, melyet a büszke putnokiak még képeslapokra is rányomaták, hűs és tele pinczjét a Csokonai utcában, híres szállóját a dubicsányi országút szélén, melyre minden arramenő rámutatott: „Ez az Ursziny doktor szállója!“

Hogyan fogja most eltüntetni szabaddalmazott pecsenyesütőikről a „Putnok“ nevet, hogyan fogja megváltoztatni a „Leves izesítő“ dobozán ezt az országvilágszerte ismert mondatot: „Megrendelhető nagyban Dr. Ursziny Gyula orvosnál Putnokon“. Valahol Missiszippi partján bizonyára valami hatalmas levesizesítő gyárra gondoltak, mely füstölög vala Putnok városában, midőn a mondatot ebéd alatt a párolgó illatos leves kanalizása közben leolvasták. — Mig Ózdon ki gondol ilyen gyárra? Van ott másféle!

De meg könyveinek újabb kiadásaira is rá kell nyomtatni: „Tizenegyedik javított kiadás.“ Nem ugyan azért, mint ha javításra szorulnának, de az előző végén Ózddá kell változtatni Putnokot. Egyszerre ennyi forrás apadt ki, messze földön híressé, emlegetetté tette a kis gömörmegeyi városka nevét.

Legjobban fáj azonban dr. Ursziny személyének elvesztése. A vasárnapi

bankett egy jajkiáltásként tünt fel azoknak, kik másnap elgondolkoztak a lefolyt események felett és párhuzamba állították a jelent a kietlen jövővel. Jól mondotta, Gömörvármegye főjegyzője pohárköszöntőjében: egy bástyát vesztett el Putnok, mely egész Gömörnek díszére és erősítésére szolgált. A banketten általános volt a remény, mely szavakban is kifejezésre jutott, hogy visszajön még Ursziny Putnokra, azok közé, kik ő hozzá annyira ragaszkodtak, kik őt annyira szerették. A bankett lefolyásáról különben a következőkkel számolunk be:

A kaszinó közgyűlése.

A „Putnoki Kaszinó“, melynek Dr. Ursziny Gyula igazgatója volt, e napra tette közgyűlését, melyet választmányi ülés előzött meg. A közgyűlés d. u. 6 órakor kezdődött meg Dr. Serényi Béla gróf elnöklete alatt, ki rövid szavakban bucsuzott az eltávozó volt igazgatótól, mert jelezte, hogy bővebben a banketten fog szólni. Azután a tisztújítás következett s igazgatóul Dr. Székely József választott meg, ki szép szavakban mondott köszönetet a bizalomért, melyre iparkodik magát érdemessé tenni s a kaszinó ügyét oly szeretettel szolgálni, mint távozó elődje. Végül Dr. Ursziny Gyula mondott pár bucsuzó szót, melyben a kaszinó régi és mostani állapotát állította párhuzamba. Éljenzéssel fogadott beszéde után a lapok szokásos árverezése történt meg.

A lakoma.

A közgyűlésen megjelentek ezután a „Vám“ szálloda ujonan átalakított és izlésesen feldíszített nagytermébe vonultak. Esti 8 óra tájban gyülekeztek a többi vendégek is, kik a közgyűlésen nem vettek részt. A vendégek soraiban hölgyek is szép számmal voltak képviselve. Az első fogás után felállott Seré-

nyi Béla gróf és magasszárnyalásu beszédben méltatta Ursziny dr. érdemeit, ki 14 esztendőn át, életének legszebb idejét töltötte Putnokon. Majd Széman Endre apátplébános állott szólásra, kit tiz év előtt épen Dr. Ursziny bucsuztatott, midőn Rimaszombatba helyezték át. Visszagondol az akkori perczekre és teljesen átérzi Dr. Ursziny érzelmeit, melyek őt e pillanatban elfogják. Dr. Ursziny családjára üríti poharát. Ezután még számos felköszöntő hangzott el, köztük Putnoky Móré, ki kerülete székhelyének jelentős kérdéseiről (szolgabíróság, áll. iskola) is nyilatkozott.

Megható volt Dr. Ursziny bucsú beszéde, melyben referált az elhangzott szónoklatra. „Most tudom csak, — hogy bucsuztatni könnyebb, mint elbucszni“ s miután megköszönte az iránti való imponáns ragaszkodást, a jelenlevőkre üritette poharát.

A lakoma végén, mely König vendéglős jó konyháját dicséri, a csizi cigányzenekar nótái mellett táncra kerekedtek a fiatalok, míg az öregebbek elmélázva fújták a bodor füstfelleget, tervezgetve, vitatkozva a kora hajnali órákig. . . . Egy putnoki jelenvott.

H I R E K.

Hogy miről híres országszerte az ózdi hónapos vásár, mindnyájan tudjuk, de ezt az egy jó tulajdonságát a mint Bányi Borbála rimaszombati és Kocsis Anna, Sáfi Ignáczné salgótarjáni, Mikó Mária Gál Istvánné nekézsenyi lakos fedezte fel, nem ismertük. Ezek rendes kereset forrásukká tették az idevaló utazást direkt erre a napra s itt a mit csak lehet, nem rettenve vissza a zsebtolvajláستól sem, össze szednek, s ha sikerül, megrakva mindenféle értékesíthető tárgyakkal tovább állanak. Mos azonban rajta vesztek s lesz idejük gondolkozni tisztességesebb kenyérkeresetről a börtönben.

Ejnye, micsoda lármát csap az a réztányéros figura. Megsiketül az ember tőle. Bedugom a fülem s . . .

Egy szempillantás balra: Arca: pozsgás piros.

Most meg egy terhes asszony rángatja vonóját; mind azt mondja: m-e, m-e, m-e. Ah! ez nagyon unalmas.

Egy szempillantás balra: szeme beszédes.

Azután beállit egy kínai szent, amelyik úgy imádkozik, mint egy török. Törzse meghajtvva előre, kezek keresztbe a mellén s amig 12 Alah!-t elmormol magában addig.

Egy szempillantás balra: Ajka: csókratermett.

Lebben a libéria, nyílik az ajtó: egyik szemére vak, másik a . . . ököltre dagadva. Ah! de szánalmas ez s . . .

Egy szempillantás balra: Tekintete szeretet-teljes.

Koppan a bot: egy tisztességes polgártárs mond hangos jó estét. Dehogyan tisztességes: rögvést letérdel a földre: székül a kisbögősnek. No hiszen, gyönyörű dolog. Nem szégyenli magát a gyalázatos s . . .

Egy szempillantás balra: Imádatra született.

Kopoghatsz már nagybotos, jöhettek már farsangi maszkok, megkerülhetitek tiszter is, huszor is a piacot, mindig többen s nagyobb zajjal, engem enm tudtok meghatni, rab vagyok rab, rabja annak az egynek, örökre rabja. A nagy sokaság összefoly a szem előtt, a szürke homályból csak egy van magasabban a többinél, s mintha kérdeném: Enyém lész-e?

A zene mint valami andalító álomban: halk pompázó; mint ez éji látogatásnál! csendes, enyésző.

A komédiások nincsenek sehol: uri cigányok rezgetik a hurt, finoman, édesen, szivhez szólán s mintha összebb-összebb húzza: A tied, elmegyek.

Hirtelen fény lesz. Ah! vége van tehát már ennek? Ah! azok a rémek, vajjon mit ígérnek? Visszajön-e csak egy szóra, az az álom? vissza, vissza: az ajánlat meg volt már a monológra.

Művésznek leszek? Nem, inkább feleség leszek. S egy szempillantást vetnék balra, de ah! borzasztó! Mi esett meg velem. Egy tömzsi emberke ült le közénk. Szemére okulárist tett, nyakát előre nyújtja a művésznőjelölt felé s hogy még jobban lásson: feláll, hogy eltakarja előlem az én művészetem.

Várom, egyre várom, csak megfogja unni az állást öreg barátom. De csak áll, rendületlenül áll.

A conferensier nyelve újra pereg, lebben a függöny s száz szál gyertya mellé őt is oda képzelem. — Szinte sirni is kezdek.

Szegény fiuk, ezt most nekik mondom: látják, ilyenek a lányok, amikor valakit meglátnak. Nem igaz ám: a lány jobbra néz, balra néz! Lám csak, hiszen én is mindig csak egyfelé balra néztem. Azaz most is néznék, de az a bácsi sehogysem akar leülni: Már kezdek is komolyan haragudni rá.

Hozzá még az az alföldi betyár is milyen keservesen énekel. Biztosan ő sem láthatja,

akit látni szeretne. Pedig előtte igazán nem áll senki.

Emitt nem veszekszenek-e a férj és feleség? Hát miért nem örvendenek inkább annak, hogy együtt lehetnek? De rossz is az a hölgy, hogy nem tartja rendben a holmiját. Bizony én rendben fogom tartani az uram írásait.

Hm! De mégis. Mintha, volna valami akadály? Vajjon egy valláson vagyunk-e? Mert én igazán csak a mienk előtt akarok megesküdni. No, ezt valahogy megfogom nézni.

Szerencsémre, a szemüveges úr megúnta az állást. Jó is hogy leült. Éppen megakartam kérdezni tőle, hogy miért fizetett 1 koronát és 50 fillért, amikor 40 krajcárért is álhatott volna.

S amint nézem, hogy a handlé élete mit tükrözhet vissza benne, látom kételkedő fejrázását a kolbász szappan szomszédságra, megerősödik bennem az ő hite. Egy Istent imádkunk.

Aztán tovább nézem: vajjon nem alkoholista-e? Ha nem Antal a neve, akkor jobb, mert akkor még lehet antialkoholista; de ha Antal, akkor veszve vagyok (Uram légy velem) mert Anti alkoholista nagyon is lehet.

A csindadratta újra megszólal. Egymásután párolognak el a bácsik és a nénik. Apuka engem is kövezet, de én azért úgy érzem, mintha valaki hiányozna mellőlem.

De azért ez a kabaré est megfizethetetlen. A viszontlátásig jó éjszakát, jó éjszakát!

A tavasz első futárjai megjelentek: a magkereskedők széjjel küldik árjegyzékeiket. Határozunk kell, kitől vegyünk, hol kapunk jó árut? Bizalom kérdése ez mindenképp fölt, mert a mag külsejéről minőségét megítélni nem lehet, már pedig ha ocsut vetsz, gazt aratsz, — tartja a közmondás. A Mauthuer Ödön budapesti magkereskedő cég, 35 éves eredménydus fenállása óta minden tekintetben megbízhatónak bizonyult, megadja a választ a fönti kérdésre: a cég áruja kitünő, helyes művelés mellett biztos siker, mely mindenkinek örömet szerez. Árjegyzéke, melyet kívánatra ingyen és bérmentve küld, kézikönyve a gazdának, kertésznek, és a természet minden barátjának.

Domaházáról halljuk, hogy ott Kisbenedek Károly vigyázatlansága folytán tűz ütött ki s neki valamint Barát Dankó István és Kisbenedek József szomszédjának háza és melléképületei teljesen leégtek. A kár igen nagy ilyen eredménye van a lámpával gondatlanul való bánásnak, tanulhatna ebből mindenki! Az épületek biztosítva voltak.

CSARNOK.

Válasz „Kandur“ urnak.

Igen tisztelt Kandur ur!

Igazán röstelkedve kell bevallanom, hogy a múlt alkalommal, midőn nagybecsű neve alatt megjelent soraira válaszoltam, kissé elvettem a sulykot.

Megérdemlem, hogy piruljak! Régi elvem volt, hogy addig senkiről ítéletet ne mondjak, míg alaposan meg nem ismerem. Ime, most az egyszer eltértem tőle, s már is számon kell elvőresemet. Azt hittem, hogy a képzelt és ridell önzésből közérdekké faragott szerelmi idill csak ujság ok arra, hogy szellemességét felcsapva ujságírónak — a nagy nyilvánosság előtt sziporkáthatassa . . . Kétségtelennek tartottam, hogy kitünőségének ilyen való megnyilatkozása az „Ózdi Hirlap“-nak eme igazán közérdekű szolgálat intezménynek is — javára fog válni. Csalódtam! Mielőtt azonban a igentisztelt olvasó közönségnek e „közérdekű“ cikksorokra való érdemleges ítéletét kívánám, kijelentem, hogy csupán bevezető soraimat okolom meg és részemről leteszek a „Kandur“ ural való további polemiáról. Természetesen ez utóbbi elhatározásom szintén „közérdekből“ és nem megvilágításból fakad, Igen Tisztelt Kandur ur, mert az talán közérdekű dolog, hogy olvasóközönségünket szalmacsépléssel ne idegesítsük.

De nézzük csak, hol is hajítottam el a sulykot? Hát ott kedves Kandur ur, a hol első válaszomban annyira felmagasztaltam. Tudja, mert „irigy“ vagyok, elismertem első cikkének szellemességét, sőt mi több folytatásaként is valami e felé tételeztem fel. Sajnos, feltevéssem nem vált valóra! De nem is válhatott, mert el volt hibázva kiindulásom, mikor Kegyedet felségnek titulálva a tudósok állítását kétségbe vontam és egy ily kvalifikált macskának a létezését elhittem.

Igen tisztelt Kandur ur! Ön sokat tart magáról, pedig utóbbi cikkével keveset árul el. Hozzám intezett becses soraiból kitűnik, hogy nem is ért meg mindent a mit olvas. Én Önben nem a negy színű csoda kandurt fedeztem fel, mint irj mőtőztatik, hanem csupán színes tolláról emlékeztem meg. S csodák csodája, mintha most ez is megváltozott volna! Bennem legalább ilyen hatást kelt. Mondja kedves Kandur ur (titok tartás mellett): nem kérte kölcsön valakitől azt a bizonyos tollat, a melylyel prémes urfi léttére nem átalott dicsekedni? Vagy egy ritka szerencsével végződött vadászat eredményének maradéka volt az az egy toll? Mert a melyikkel másodsor irt, már csak közönséges verébtoll lehetett! Vagy az előbbi kopott volna el ilyen nagyon? Lehetetlen! Hiába! a macska, csak macska, ha ir is!

Azt mondja továbbá, hogy én „csak ügyes felfedező“ vagyok és nem „alkotó“. Így az a bizonyos díj nem engem, hanem önt illeti meg. Jó legyen az öné! Bár tudomásom szerint nem a macskának tüzték ki a jutalmat, hanem olyan valakinek, a ki egy ilyen unikummal jelentkezik. Én biz bevallom őszintén, hogy négy színű macskának alkotására képtelen vagyok.

Egy alkalommal föltanuja voltam, hogy egy kis iskolás gyermek valamelyik könyvből tanulja a feleletet erre a kérdésre, hogy ki a mi felebarátunk? Azt felelte rá soknak „a mi felebarátunk minden ember kivétel nélkül“. Ezt hallva én is gondolkozni kezdtem, de csak úgy a „természetes eszemmel“. Ki is süttöttem, hogy ha az embernek csak ember lehet a felebarátja, úgy nekem sem lehet ily tekintetben mindenkivel közösködnöm. Nekem csak kutya vallhatja magát felebarátomnak. Tehát ön tisztelt Kandur ur! drei schritt fon leib!

Hogy nekem a görényszagra ott a jégverem tetejében állásba kellett volna vágni magamat!? Na uram! Kérje vissza a tandíjat! Én vizsla vagyok és nem daxli sem foxterier, hogy lyukakban tanyázó állatokra vadászszam. A gazdám sem a falról ismeri a puskát, hogy itt a faluban s különösen jégverem közelében keressen vele szórakozást. Mi nem születünk arra, hogy lyuk mellett órák hosszat lesbe álljunk és orozva támadjunk. Ez az önök szakmájába vág.

Igy a két féle haszonról is lemondok; és különösen az első haszonnak a mérlegetését („A jégverem tele lesz büzös áruval“) közegészségügyi szempontból a közönségre bízom.

Ami az „idill“-re vonatkozó kérdését illeti? Erre is megadom a választ! Magában a szóban semmi közérdeklőséget sértő indszkrét dolog nincs. Ellenben a kivételnél az erkölcsbe vágó momentum ott kezdődik, a hol a tarka vizsla, a jégverem tetején képzelt találkájuk pözepett veszedelmessé vált „bajos kettősükre“. Jól tudom, hogy nem a 25° hidegtől hallatta siránkozó hangját, mert hisz' az a jégverem tetején sem volt kevesebb, hanem hiányzott az idill folytatása, ami felmelegítette volna.

Azt kérdezi az Igen Tisztelt Kandur ur, hogy miként tolhatom fel magam a közérdeklőség védőjének? Egyszerű a magarázata! Hozzájárulok a közterhek viseléséhez egy egész forinttal vagy hogy többnek lássék 2 koronával. Kételességet a mai világban jog nélkül elképzelni sem lehet. Én tehát — igaz, hogy nincs biztosítva a korpus-jurisban — csak jogomat gyakoroltam. Hanem én kérdezhettém Kandur ur, hogy Ön, aki nem is adófizető, hogy jön a közérdek védelméhez? Ön igazán kérdőjel marad előttem.

A mi a nyálánságot illeti, erre csak az a válaszom, hogy azt a könyvet a melyből ezt olvasta az én családomról, adja vissz a szerzőnek és mondja meg neki, hogy sürgősen javítsa ki, mert így a kutyának sem kell; csak macskáknak jó, akik — úgy látszik Kandur ur soraiból — a réven akarják velünk az atyafiságot tartani. De, hanem csalódom ezt is másként értette, mind ahogy irva volt.

Ezek után nincs több szavam az igen tisztelt Kandur urhoz. Az ismeret szerzés tágas mezején — belátja talán — még sok munkálni valója van.

Ne háborgassuk egymást, tudunk mi kellemebben is szórakozni. — Nem is hiszi, mennyi sok színes kép vonúl el előttem, ha az elmúlt évadra gondolok; s mennyi reménysugár lebeg körül, ha csak a jövő hó végén érkező hosszucsőrüek felé szál tekintetem. —

De mit beszélnek önnek erről! Ehhez érzék kell, hogy élvezhessük!

Legyünk tehát jóbarátok a továbbra és ne kockázzassuk a békét holmi „közérdek“ miatt. Nem érdemes! Különösen nincs értelme akkor mikor jogosan kérdezhettük egymástól, (ezt félig-meddig magam is elismerem) hogy miképpen jutunk hozzá, a közérdek védelméhez? — Mondjuk, hogy tréfa volt az egész.

Béke velünk!

(Már most csak olyan, a többi macskákhoz hasonló) tisztelettel vagyok:

„Lord“
a tarka vizsla.

Tollhegygel.

Tisztelt „Lord“ és „Kandur“ Uraim!

Mielőtt szót emelnék önökhöz, vissza kell térnem amaz örök igazságu mondáshoz, mely szerint a kutya ugatás, s ha ez nem, úgy a macskanyávogás sem hallatszik el a menyeknek országába. Így állván a dolog, tehát hozzám jutottak el az önök kölcsönös marakodó hangjaik.

Hát mégis csak „kutya“ és „macska“ in-

pertinentiá kell ahoz, hogy engem szegény vénségem miá az egerek és patkányok által össze-vissza furkált öreg „Jégvermet“ az ujság hasábjain következetesen végtetős végig hurcolnak! . . . Hát nem elég nekem a magam nyomorúsága? . . . Hát mivel szolgáltam én arra okot, hogy épen engem választottak veszekedésük színteréül? . . . Hiszen én úgy tudom, hogy egyikök nemzetsége sem emelkedett még a civilizáció ama magas fokára, hogy „szövetkezeteket“ s így „Jégvermet“ állítottak volna fel. Miért nem sepernek hát a saját házuk előtt? . . .

Vagy engem provokáltak? . . .

Jó, de aztán . . .

Lerántom én magukról a lepelt csak türelem.

Első sorban is tisztelt „Kandur“ ur, titulált II-ik Kacor király ő fensége vegye tudomásul, miszerint igenis azon a bizonyos estén történt valami „tetőmön“! . . . Én lássa nem készülgetem, mint ön szokta, a forró kását! . . . Ha kártya, hát legyen „nyilt“. Enyhítő körülmény gyanánt azonban, hacsak emlékezetem nem csal, felemlitem, hogy önnek „Kandur“ uram még akkoriban nöfien élete volt.

S hogy a „légyottot“ megzavarta a „Lord“?

Oh! Erre is emlékezem. Legyen is hála érte neki s itt be kell vallanom, hogy szegény tetőm a „Kandur“ ur különféle rugdalozásait, már nem sokáig bírta volna! Hosszu nóta volt az édes „Kandur“ ur. Ugy vettem észre, hogy Öregszünk . . . öregszünk! . . .

Hát lássa, kellett ezt a szín igazságot nekem kimondani az egész macska világnak? . . . Vagy azt gondolta, hogy én hallgatni fogok? Nem kedves „Kandur“ ur ezt rosszul gondolta! Csordultig a pohár szövetkezeti szódavizzel!

Mielőtt Istenhözadót mondanék ajánlok még magának valamit, ami okos. Fogjon velem kezdet s a helyett, hogy tetőmön „légyottokat“ rendezne, fogvasszon minden áldott nap néhány üveggel (inkább tányérban adatom ki) abból a jó vízből, mit a gyomromban felhalmozott hangonypataki jéggel hűtenek le nyáron. Áll az alku? . . . Vagy ön „Kandur“ ur még mindig víz nélkül inná a bort? Ám, ha így volna, tudomására kell adnom, hogy a gazdám mind civil emberek! Nincs közte p. . . egy sem!

Pá! . . . Isten vele! . . . A legközelebbi „légyott“! . . . Talán tudja is már, hogy hol és mikor? . . . Egy vadászszót elejtek önnek *Reminiscére!*

Tisztelt s általam nagyabecsült megmentő „Lord“ uram! Önhöz is volna néhány szavam! Hát mit gondol Lódsága, hogy én talán az a bizonyos Csáky-szalma vagyok, akit örökkön-örökké csépelni lehet? . . . De, hogy lejjebb szálljak a titulusokkal azt mondom, hogy vakantson „kend“ néha-néha vagy kettőt, de ne az „Ózdi Hirlap“ hasábjain, hanem ugasson ott a pipagyujtón, ahol várja a „hú“ szeretőt! . . . Ott tegye le édes fejbe vert vizslám a garast és ne engem ugasson ki az ujságokba! Ha volt is én rajtam valaha egy-egy szerelmi czé-czó, ahoz magának ugató komám épen semmi köze, mit ugraszt engem bele holmi hirlapi polemiákba?

Vagy azt gondolta Lódsága, hogy én annyira „ieges“ s annyira meg vagyok „vermülve“, hogy engedem magam meghurcoltatni! Hohó! Ön nagyott tévedt t. „Lord“ ur. Csak annyit mondok, vigyázzon magára, mert én „hideg“ vagyok! . . . És minden jégvermes ösöm szentjeire esküszöm, hogy ha „Lord“ ur engem még egyszer piaci kofaszéri nyelvére vesz s az ujságokba kivonit, majd lehűtöm én magát, ha koncsorgása közben rajtam is elvégzi azt, amit önök rendszeren minden kapufélfával cselekedni szoktak! Érti ugy-e, hogy mit mondok?

Intő. szózatom bezárásával vegye tudomásul, hogy szerelmi „idill“ ide, szerelmi „kaland“ oda, nekem tökéletesen mindegy s csak azt tudom, hogy én „Jégverem“ vagyok s ha az ön nyelve a gazdáéval együtt egy augusztusi foglyásaton „kilóg“ akkor az utóbbi nyelvet a belém hűtött dolgok enyhítetik, maga meg megemlékszik a legirólso pocsolja szennyess vizével is.

Mindezek előre bocsájtása után arra kérem *kegyedet* „Lord“ és *magát* „Kandur“, hogy hagyjanak fel a megkezdett csatával s ha ezt nem teszik, úgy a saját érdekükben felkérem, hogy engem, mint aki az életét is megúnta már, hagyjanak ki a polémából!

„Jégverem“ a szövetkezeti szódagyárban.